

7Íme, eljön a felhőkön, és meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték, és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen. 8Én vagyok az Alfa és az Ómega, így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható.

Mit bámultok? Miért nézitek a felhőt?

Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett töleket a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.

Az ApCsel elején olvassuk, ezeket a mondatokat, a két fehér ruhás férfi szavait, akik Jézus mennybemenetele után, az után, hogy: *szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük előtt*, megjelentek a „feszülten az ég felé néző” tanítványoknak.

Két hónapja nézzük a felhőt. Így nevezik az internet világában azt a tárhelyet, ahová az istentiszteleteink felvételeit, a bibliaóráink anyagait feltöltjük. Nézzük a felhőt, azaz nem a felhőt nézzük, hanem azt a tartalmat, ami a felhőben van. De vajon ránk is ránk szólnak-e az angyalok, hogy miért néztek a felhőbe nézve?

Azt gondolom, hogy a tanítványok számára Jézus mennybemenetele egy olyan élmény volt, ami megnyitott egy kaput a szívükben, a lelkükben. A Jézus feltámadását követő 40 napról keveset tudunk, valószínűleg azért, mert kevés a szó, hogy leírja mindazt, amit a tanítványok átéltek a feltámadott Úr Jézus mellett. És most is csak a bambuló szempárokat látjuk, mert hihetetlen dolog történik: amiről Jézus beszélt nekik a kezdetektől, az Isten Országá nyitott kapukkal várja Jézust, és ők ezt látják. Látják a saját szemükkel, hogy a mennyország nem mese, hanem a valóság. Az elmúlt 40 nap extázisának csúcspontja ez a pillanat. Látják Jézust a maga dicsőségében. És éppen ezt erősítik meg az angyalok bennük, amikor elmondják, hogy úgy jön el, ahogy látták őt felszállni... azaz ugyanazzal a hatalommal és dicsőséggel.

Egy fantasztikus pillanat. A tanítványai meglátják Jézus valódi hatalmát. Jézus leleplezi magát előttük. Persze már sokszor megtette, feltámadása is egy ilyen esemény volt, de most ők maguk is látják a folyamatot.

Apokalipszis. Egy görög szó, ami azt jelenti leleplezés. A császárok lefüggönyözött gyaloghintóval jártak az ókorban, és néha megmutatták maguknak a népnek. Fellebbent a fátyol, felment a függöny, leleplezték, megmutatták magukat a nép legnagyobb öröme.

Mennybemenetel ünnepe erről szól. Jézus apokalipszise. Megmutatja magát.

Nem véletlen, hogy János apostol éppen így nevezi el azt az írását, amelyben mennyei látomásait írja le. Mert a már öreg apostol még abban a kiváltságban is részesül, hogy bepillantást kap a mennyek országába földi életében. És bár nehezen érthetőek szavai, de a Jelenések könyve néven ismert leírás emberi szavakkal próbálja meg megfogalmazni a megfogalmazhatatlant, és lefesteni a mindenséget.

Mai igénk, ennek a könyvnek a bevezetőjéből két mondat csupán. De ez a két mondat mintegy összegzése az egész mű lényegének. Jézus leleplezi magát, kinyilatkoztatja, megmutatja magát. János apostol ott folytatja, ahol a két férfi abbahagyta: *7Íme, eljön a felhőkön, és meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték, és siratja őt a föld minden nemzetsége...*

Jézus eljövetele. Amikor minden szem meglátja majd, mármint olyannak amilyen ő valójában. Teljes dicsőségében, Úrként, Istenként. Ezért is fontos, a következő mondat: *. 8Én vagyok az Alfa és az Ómega, így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható.*

A templomunk bejárata fölött is látható két jel, az alfa és az omega, a görög ábécé első és utolsó betűje, ami egybefoglalja a teljes ábécét. Jézus a testé lett ige, írja éppen János az evangéliumában. Ő minden szó, minden egyes betű. Ő a teljesség.

aki van, és aki volt, és aki eljövendő – a van, volt, lesz. Mózesnek is így mutatkozik be Isten az égő csipkebokorban. A magyar fordítás nem tudja jól visszaadni, amikor azt olvassuk, Isten azt mondja Mózesnek, amikor ő a nevét kérdezi: *vagyok, aki vagyok*. Az eredeti héber szövegben itt csupán egy szó áll: a „lenni” – a létige, ami sem nem jelen, sem nem múlt, sem nem jövő idejű. Itt is erről van szó, ezt írja körül: *aki van, és aki volt, és aki eljövendő*. Maga a lét. És végül egy harmadik Isteni cím: a mindenható, és bár sok ember gondolta ezt már magáról, de ez a szó egyedül Istenre vonatkoztatva igaz.

Jézus így fog megjelenni: teljes Isteni dicsőségében, és ahogy mondani szokták sem nem marad szárazon. – ahogy János fogalmaz: *és siratja őt a föld minden nemzetsége*.

Nem sajnálatból, hanem szomorúságból, saját magát siratva, hiszen ekkor ébred rá mindenki, még a Jézust megfeszítők is, azok is, akik legyintenek Jézusra, akik kinevetik, kigúnyolják, akik arcul köpik, és hátat

fordítanak neki, - ekkor látják meg, hogy mekkorát tévedtek. És meglátva őt, meglátják saját magukat, és a látvány siralmas lesz. Igen, ezt váltja ki Jézus meglátása.

Amikor én megláttam Jézust – mert megláttam őt az én Uramat és megváltómat – akkor térdre kényszerültem, ahogyan Péter, aki meglátva őt, térdre hullik előtte és azt mondja: menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram.

Igen, ilyen érzés, de inkább most, mint akkor, amikor már késő.

Mai igénk arra biztat, hogy nézzünk Jézusra, és ne vegyük le róla a tekintetünket. Az angyalok sem azt mondták a tanítványoknak, hogy felejtsek el, amit láttak, csupán azt kérdezték meg: miért bámultok az ég felé nézve... Nem ott van, nem a felhő ő. Láttátok őt, és meg is fogjátok látni. De addig érdemes felfedezni őt az alfában és az omegában. Az ő igéjében. Érdemes felfedezni a van, volt és eljövendő dolgokban, a mindennapi életünk csodáiban. De megláthatjuk őt mindenhatóságában, azokban az ember számára felfoghatatlan erőben, amelyeket akár egy járvány körül, vagy épp a természet erejében tapasztalhatunk meg.

Meglátod-e őt? Vagy csak bámulsz? Meglátod-e őt, a te életed Urát? Onnan tudod, hogy igen, hogy ha meglátod őt, akkor meglátod saját magadat is, úgy, ahogy vagy, bűnösen, és kegyelemre vágyakozva, térdre borulva és sírva. Ekkor ő odalép és felemel.

Alapigénk után a 17 versben ezt írja János: amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.”

Nem kell félnünk, ha őt nézzük és nem a felhőt. Ámen.